

Se eka

Marita Hauhia

 SAGA
EGMONT

Se eka

Marita Hauhia

Marita Hauhia

Se eka

SAGA Egmont

Se eka

Cover image: Shutterstock
Copyright © 1989, 2022 Marita Hauhia and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728187418

1st ebook edition
Format: EPUB 3.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1

Timppa ja Saku astelivat kiivaasti kohti seiskalaista.

— Sika, Timppa kiljui tarttuen pojan rinnuksiin. —
Tiädäks jäbä, mitä mun turhat askeleet voi sulle maksaa?
Siäl kiven alla oli kessuja tasan nolla, yhtä ympyriäinen
nolla ku toi sun älytön suuvärkkis. Piti olla molemmille
askit, eiks niin?

Timppa voimisti otettaan. Toinen käsi puristui nyrkkiin.
Porukkaa alkoi heti kerääntyä ympärille.

— Maikka, joku kiljaisi taaempaa.

— Anna olla viimeinen kerta, kun isompias älytät. Ne on
sitte huomenna tai ... Timppa sanoi uhkailevasti ja
käännähti lähtöön.

Saku viimeisteli vaatimuksen. Nopea potku yläviistoon,
ja kaveri horjahti kumoon. Sen nenästä alkoi vuotaa verta.

Hintikainen auttoi seiskalaisen takaisin jaloilleen ja
kehotti mukaansa opettajainhuoneeseen.

Koulun asfalttipiha näytti taas tavallista välituntia:
oppilasryhmiä siellä täällä, jotkut liikuskelivat jo oville päin,
tupakkajengi laahusti lähimetsikön reunasta.

Opettajainhuoneen verhot olivat tiukasti kiinni.

Hintikainen ilmaisi ajatuksensa niin kovalla äänellä, että
varmasti kaikki paikalla olevat kuulivat:

— Tietysti taas ne tarkkiksen jätkät. On tää kumma
systeemi, kun niiden tempuista ei eroon päästä.

Kello soi viikon viimeiselle tunnille.

Hetken kuluttua Timppaa kuulutettiin rehtorin kansliaan.
Ei tämä Timpan ensimmäinen puhuttelureissu ollut.

Hintikainen häntä johdatteli kansliaan milloin mistäkin syystä.

Timppa hidasteli portaissa. Miksi reksi pyysi vain häntä? Miksei Sakua? Entä sitä seiskalaista? Hintikaisen jutuista seurasi aina istuntoa tunti tai pari. Entisetkin laput, jotka etupäässä oli annettu kessuttelun takia, vetivät reilusti ylitöitten puolelle. Ne piti kaikki istua, jos halusi saada totarin toisten kanssa samaan aikaan kevätjuhlassa. Reksille voisi selittääkin. Se oli reilu mies, mutta Hintikaisen älyttömyys pisti vihaksi.

Kun Timppa avasi kanslian oven, Hintikaisella oli jo selkeä käsitys tilanteesta:

— Asia on nyt niin, kuten äsken sanoin, että tämä Timo Kallio on taas kerran syyllistynyt rangaistavaan tekoon lyömällä toista oppilasta kasvoihin. Mielestäni tällainen ei ole ihmisen käytöstä. Mitä vanhemmatkin sanovat, jos täällä saa mielin määrin hakata ja potkia? Entä koulun maine? Poliisiasia tämä jo oikeastaan olisi — onhan kysymys yli viisitoistavuotiaasta.

— Ja vitut! Timppa nakkasi.

Rehtori istui kirjoituspöytänsä takana, naksautti kuulakynänsä ja pyysi Timppaa istumaan. Hintikainen seiso pöydän vieressä aukoen hermostuneena seuraavan oppitunnin kirjoja. Säleverho oli käännetty kokonaan kiinni.

Timppa lysähti tuoliin. Huone haisi koulupölyltä, ja Manun kuva rehtorin takana tuntui valvovan koko kansliaa.

Timppa vilkuili reksin silmiä. Sen katseesta näki, että se jotenkin ymmärsi tai ainakin halusi. Timpalle tuli outo olo, ja vesi pyrki silmäkulmiin. Mutta Hintikainen ei ikinä saisi nähdä hänen parkuvan. Ei ikinä!

Timppa heilautti koipensa kirjoituspöydän kulmalle ja ryhtyi tuijottamaan Hintikaista.

— Todella hävytöntä käytöstä. Ei minkäänlaista kunnioitusta rehtoria ja opettajaa kohtaan. Erottaa sinut

pitäisi. Tätä se vapaus ja sosiaaliämmien syleily saavat aikaan.

Rehtori kehotti Hintikaista rauhoittumaan ja pyysi Timppaa siirtämään jalkansa pöydältä.

Hintikainen vaihtoi tyyliä:

— Timo Kallio, rupeaisit lopultakin mieheksi ja ottaisit sinulle kuuluvan rangaistuksen. Asia on vakava. Kyllä sinä sen ymmärrät. Sinun tarvitsee vain tunnustaa tekosi.

Mutta Timppa pysyi vaiti, hän ei halunnut paljastaa Sakua.

— Olet kieroutunut ja yhteistyökyvytön nulikka. Tästä et vähällä selviä ...

— No, no lehtori Hintikainen, rehtori tynnytteli. — Taitaa olla viisainta, että selvitetään asia maanantaina perin pohjin. Se toinen oli siis Petteri Määttänen 7 D:ltä ja sinä olet Timo Kallio 9 B:ltä.

Rehtori ryhtyi tekemään muistiinpanoja lehtiöönsä, Hintikainen poistui paikalta närkästyneen näköisenä ja Timppakin sai mennä.

— Toivon, että olet sitten rehellinen, rehtori sanoi, kun Timppa oli jo sulkemassa ovea. — Jos lyöjä et ollut sinä, niin sanot sitten edes, kuka se oli.

Timppa ei mennyt luokkaan vaan sauhupaikalle metsikköön. Hän kirosi mielessään rajusti. Tulkoon mitä tulee, mutta seiskalainen saisi kyllä kunnolla turpiinsa. Kehtaskin mennä valehtelemaan.

Mutta sen Timppa päätti, ettei pettäisi kaveriaan, ei ainakaan Sakua, sillä sen kanssa oli säpinää. Se hommasi viinaa ja tupakkaa, jos oli tarvis.

Kun kello vihdoin soi, Timppa lähti etsimään Sakua.

Se tulikin jo puolessa välissä pihaa vastaan.

— Onks sut heitetty ulos? Vai lähtiks maikka mäkeen? Sakū virnuili.

— Mä oon ollu reksin ja Hintikaisen kuulustelussa. Se seiskan mamis meni kielimään, että mä ...

— Mutta se jätkähän sai, mitä haki. Kehtaskin älyttää monta päivää. Sitte rupee parkuun keskellä pihaa, ku vähä hipasee. Olis pitäny hakee sen mutsi ja tarjota tissii.

— En mä niille mitään sanonu, Timppa selitti. — Reksi uhkas penkoo juttua maanantaina.

— Penkokoon. Sille ukolle mä en aio pistää minkäänlaista stooria, eikä auo kitusiaan se seiskalainenkaan.

— Mut ku reksi, Timppa yritti vielä, mutta huomasi Sakun kyllästyneen ilmeen ja lopetti. Saku ei ajatellut asiaa hänen kannaltaan. Riitti, kun oma nahka säilyisi.

— Yks vai kaks? Saku uteli ja oli jo viikonlopun tunnelmissa. — Alkon kulmalla on aina joku köyhä janonen, joka pientä korvausta vastaan tekee kauppoja. Mun broidi on menossa keskustaan ja vois tuoda jotain.

— Meinaaks, et kova filis vaan päälle ja diskoon sekoileen? Timppa varmisti Sakun suunnitelmia.

— Sähän rupeat älykkääks. Pistetään mesta soimaan ja näytetään kansalle, kuka on kingi.

— Fyrkkaa siis?

— Jep.

Ajotien toisella puolella vastapäätä koulua törrötteli viisisataa kerrosasuntoa keskellä peltoa. Pojat menivät päätyrappuun.

Hissi ei toiminut. Joku oli taas tuhonnut ekakerroksen nappulan. Saku kirosi jo kolmannen kerroksen tasanteella, mutta kiipesi silti sinnikkäästi Timpan perässä viidenteen.

Timppa avasi oven ja meni suoraa päätä omaan huoneeseensa.

— Jumalauta! Tuliterä Suzuki! pääsi Sakulta.

— Joo, faija osti.

— Ai, mä luulin, et sä pyörit vaan sun mutsis kanssa.

— Kait se nyt kevarin voi ostaa, vaikkei täällä majailekaan, ja helvettiäks se sulle mitään kuuluu, mitä mun faija tekee tai jättää tekemättä.

Timppa ojensi rahat Sakulle.

— Mä tuun teille sit siinä kuuden maissa. Saku moikkasi.

Timppa katseli kevariaan. Faija oli aika reilu, kun oli ostanut pyörän, tai oikeastaan faijan firma.

2

Milla yritti avata pyöränsä lukkoa. Karoliina odotti vieressä. Piha oli jo tyhjä.

— Miksköhän Timppa meinas hakata sen seiskalaisen? Eihän se semmonen oikeesti oo.

Milla oli salaisesti rakastunut Timppaan. Talviriehan rusettiluistelusta se oli alkanut ja käynyt kevään myötä aina vain tuskaisemmaksi, sillä Timppa ei kunnolla edes huomannut. Karoliina oli ainut, joka tiesi ja otti osaa.

— Sitä seiskan kaveria kiusataan muutenkin, Karoliina vastasi. — Ilkeeltä se tuntuu, mut itehän se niitä isoja hännystelee.

— No nyt, sanoi Milla ja nosti reppunsa tarakalle.

Tytöt lähtivät ajelemaan pyörätietä pitkin. Mennessä Milla vilkuili Timpan talon ikkunoihin, mutta mitään merkittävää ei näkynyt.

— Mä tulen kohta ihan hulluks, Milla sanoi Karoliinalle.

— Mä en käsitä, mitä vois tehdä, että se viimeinkin huomais.

— Jos se ei uskalla. Sä oot sille liian siisti ja kiltti.

— Niin varmaan, Milla huokaisi.

Päällystetty pyörätie jatkui loivaan nousuun ja mäen päälle, monikaistaisen risteyksen valoihin ja sieltä harjun etelärinnettä alas.

Milla käänsi pyöränsä kotikadulle ja huuteli Karoliinalle:

— Mä tuun sitte heti, ku ennätän. Heido!

Jo alkuvuorilla oli päätetty, että perjantaina lähdetäisiin diskoon Tikkurilaan.

Kotiportilla Milla pysäytti ja kurkisti postilaatikkoon. Ei mitään yllättävää, vain pari laskua fajalle.

Keltatiilisessä talossa, joka Millan fajian mielestä oli ”hyvin suunniteltu ja edustava”, ei ollut ketään kotona. Jarkko oli omilla teillään ja äiti, joka tavallisesti odotteli välipalan kanssa, oli jättänyt lapun. Oli mennyt kampaajalle ja Stockmannille. Lapun alareunassa luki ”Käy ostamassa ne housut Tikkurilasta”.

Housurahat ja vähän ylimääräistäkin oli pöydällä lapun vieressä.

Äiti oli siis Hesassa.

Ennen se oli istunut kiltisti kotona odottamassa fajaa liikelounailta kotiin, mutta sitten se oli alkanut kyllästyä yksinolemiseen ja keksinyt omat menonsa: kuoron, joogan ja ravintola Maestron. Varmaan se nytkin viilettäisi iltapäivätansseihin kaupunkireissunsa päätteeksi.

Milla aukaisi radion: *”You are my heart, you are my soul.”*

Timppa!

Timppa oli yksinkertaisesti ihana, Millaa päätä pitempi ja hoikka. Sillä oli huippusilmät, sopivan suora nenä ja semmoinen puolipehmeä suu. Tumma tukka oli päältä lyhyt, takaa niskanpeittävä.

Milla veti kirjat esiin. Paras tehdä matikka pois tieltä.

Mutta työstä ei tahtonut tulla mitään. Nahkarotsinen, mustiinpukeutunut haavekuva ilmestyi piirroksena ensin kirjan sivulle, sitten vihkoon.

Timpan kuvan viereen Milla alkoi piirtää omaa kuvaansa: collegepaita, farkut ja tukka poninhäntäpalmikolla.

Tavalliset silmät, suora pikkuinen nenä ja vakava suu.

Tosiaankin! Liian kiltti Timpalle.

Entä jos ...

Milla alkoi muuttaa kuvaansa. Pitkä tuuhea, musta tukka, paksulti tummaa viirua silmäkulmiin, tuuheutta

ripsiin ja tummennusta kulmakarvoihin. Collegen kaulaukon Milla uursi avonaisemmaksi ja housut kavensi piukoiksi reisiin ja sääriin, lisäsi vielä ristin korvaan roikkumaan ja helyjä kaulalle.

— Siitähän tuli upee, Milla ajatteli ääneen. — Timpalle ihan jees.

Pave Maijanen lauloi taustalla vanhaa hittibiisiään joesta ja syleilystä: *”sinä olet määränpää, kaukana oot ... sydämeni valmis on syliis sukeltamaan ...”*

Ettäkö hän Milla Maaria Virtanen olisikin erilainen? Se olisi kai ainut mahdollinen keino päästä Timpan lähelle.

Jospa!

Mutta mikä meteli siitä nousisi?

Faija nyt tuskin huomaisikaan, se oli sen verran vähän kotona. Mutta äidissä olisi kynnyistä kerrakseen. Pieniin muutoksiin se saattaisi kyllä suostua, jos saisi itse päättää.

Mutta nyt se ei sattunut olemaan kotona.

Milla otti rahat ja painoi oven kiinni takanaan. Hän seiso hetken rappusilla, otti sitten pyöränsä ja ajoi Tikkurilaan niin lujaa, että hiki tunki selkään ja kainaloihin.

Milla ei ostanut niitä hyvälaatuisia housuja, joita äidin kanssa oli käynyt viikolla sovittamassa, vaan mustat ja kireät farkut sekä loppurahalla hiusväriä ja kiiltävät korvakorut.

Kotiin palattuaan Milla aukaisi jo pihalla hiusväripakkauksen ja alkoi tutkia käyttöohjetta.

Jännitti, ja entistä enemmän jännitti, kun ohjeen mukaan sotkettu, lähinnä kuraa muistuttava seos oli lopultakin hiuksissa. Voimakas haju tuntui nenässä. Silmiäkin hiukan kirvelsi. Olisi pitänyt testata sopivuus ennen käyttöä, mutta kun ei ollut aikaa, niin ei ollut. Toivottavasti ei tulisi mitään kutinoita.

Väriinvaihtominuuttien aikana Milla penkoi äidin vaatekaappia. Hän löysi sopivasti avokaulaisen ja löysähihaisen mustan puseron sekä käyttökelpoiset kengät.

Kun tarvittavat kolmekymmentä minuuttia oli kulunut, Milla kasteli tukkansa, vaahdotti, huuhteli, käytti shampoota, huuhteli hyvin, lisäsi hoitoainetta, huuhteli, kuivasi pyyhkeellä, harjasi ja asettui viimein silmät suljettuina peilin eteen.

Hetken epäröityään hän avasi silmänsä.

Peilikuvassa näkyi mustatukkainen tyttö. Eikä näky ollut ollenkaan hullumpi. Oikeastaan vallan mainio, enemmän kuin OK.

Vähän piti kokeilla ilmettä: silmät ja suu vetoavasti ja herkästi puoliavoimina. Hän pöyhi sormilla hiuksiaan, siirteli niitä poskia vasten, nosti takaa pääläelle. Vau!

Tulokseen kovasti tyytyväisenä Milla puki mustat ylleen, föönasi hiuksensa, veti paksult mustaa kajalia luomien reunoihin, pyöritteli kierremaskaralla ripset tuuhean tummiksi ja kiinnitti korut.

Timpan oli nyt pakko huomata hänet!

Puhelin soi.

— Hei, Petri täällä, Milla kuuli tutun äänen.

Petri oli Jarkon kavereita lukion tokalta, hyvännäköinen, kohtelias kirjanoppinut ja äidin mielestä Millalle paras mahdollinen poikaystävä.

— Ai.

— Mitä ai?

— No, mä luulin, et Karoliina hoputtaa mua lähtöön, Milla selitti. — Jarkko ei oo nyt kotona.

— En mä Jarkkoa, Petri aloitti. — Sun kanssa mä olisin ... Mut sulla taitaa olla kiire ...

— Joo, mun tarttee todella kiittää. Sorry vaan.

Milla lopetti puhelun ja katsoi kelloa. Ihan oikein hän oli Petrille sanonut. Laukku vain kuntoon ja lappu äidille.